

Si-Tard II

ANNEMIEK

Emma Leads

inkijkexemplaar

Emma Leads

Si-Tard^{II}

ANNEMIEK

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerder verscheen in deze serie:
Si-Tard I, Delilah

Eerste druk 2023
Copyright © Emma leads

Omslag Ambilicious | Probeeld
Binnenwerk Ambilicious Studio
Redactie Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-67-6 NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Si-Tard^{II}

ANNEMIEK

Proloog

In Si-Tard I hebben we kennis gemaakt met Nicole Coenen, rechercheur te Sittard.

Teamleden in Si-Tard I:

Karin Suijkerbuik, Forensisch rechercheur en Patholoog

Robert Janssen, rechercheur

Cas Gorissen, Forensisch rechercheur en Patholoog i.o.

Ed Jacobs, agent

Annelie van Gazelle, agent

Rick Nelissen, rechercheur

Teamleden in Si-Tard II:

Rick Nelissen, rechercheur

Ed Jacobs, agent

Annelie van Gazelle, agent

Cas Gorissen, Forensisch rechercheur en Patholoog

Nieuwe teamleden Si-Tard II

Ard van Summeren, agent

John Mahr, rechercheur

Sam Daniels, agent

Limei Lin, agent

Irma Jongen, rechercheur

1

Annemiek trekt haar rode truitje rechter, gaat met een kam door haar lange donkere haren en stift haar lippen ietsjes bij. Ze duwt de felrode lippenstift die een dag oud is in haar broekzak. Hopelijk ziet Marcel haar nu!

‘Annemiek, ik ga naar huis. Als er iets is? Marcel is in het gebouw.’

Ze schrikt uit haar gedachte. ‘Fijn weekend alvast, meneer Jongen.’

Hij lacht. ‘Annemiek, dromen doe je thuis.’

‘Sorry.’

‘Ik was ook ooit jong.’ Hij trekt de deur open en even later ziet ze hem naar zijn auto lopen. Zou hij weten dat zij al maanden verliefd is op Marcel? Ze gaat achter de balie zitten. Twee jaar werkt ze nu hier. Het kantoor is niet zo groot. Beneden de balie die zij bestiert, een mooie grote keuken, die Jongen naar de 21ste eeuw heeft gebracht. Daar genieten ze gezamenlijk van een lunch als de deurwaarders binnen zijn.

Beneden is de oude woonkamer veranderd in een ver-

gaderzaal. De oude kleurrijke tegels in de hal heeft Jongen laten zitten. Dit was ooit zijn ouderlijk huis. Het toilet voor klanten en een toilet voor medewerkers zijn ook naar de nieuwe tijd gebracht. En boven zijn de vijf slaapkamers omgebouwd tot kantoorruimten.

De klok die nooit de hal heeft verlaten slaat hard drie uur.

De voordeur zwaait open, Annemiek schrikt weer op uit haar gedachten. Ze ziet een man hinkend naar haar balie lopen. Hij legt een plastic zak op de balie.

‘Hier,’ zegt hij in gebrekkig Nederlands, ‘allemaal voor jullie, ik hoef mijn auto niet meer, hij staat naast het gebouw. Het is die groene Mazda 626, verkoop hem voor mijn part.’ Hij gooit de sleutel op de desk en rent als een gek naar buiten, kijkt verschrikt links en rechts en schiet dan als een bange muis in de struiken tegenover de parkeerplaats. Annemiek volgt hem met haar ogen maar kan hem niet meer zien. Wat nu? Marcel? Ze drukt op de sneltoets.

‘Marcel, je moet me komen helpen. Ik heb dit nog nooit meegemaakt.’

‘Ik kom eraan.’ Binnen dertig seconden staat hij naast haar.

‘Hier.’ Ze overhandigt hem de sleutels.

‘Wat moet ik hiermee?’

‘De man die net hier was, zei “Verkopen”.’

‘Wat verkopen?’

‘De auto, kijk daar, die groene.’

‘Maar, dat kan niet. Heb je dat tegen hem gezegd?’

Ze zucht. ‘Marcel, ik wilde wel, maar hij was weg voordat ik iets kon zeggen. Hij leek wel op de vlucht voor iets, steeds keek hij achter zich voor hij de struiken indook.’

Zijn Nederlands was ook al niet best. Marcel, hoor je wat ik zeg?’

Annemiek ziet hem zonder enig woord naar buiten lopen en slaat wanhopig haar handen in de lucht.

Ze ziet dat Marcel de struiken induikt. Een paar tellen later veegt hij zijn kleren af en loopt verder naar de auto.

Ze rent naar buiten en ziet dat Marcel de deur opent en meteen weer dicht smijt. ‘Bah.’

‘Stinkt het zo?’

‘Ja, maar wat wil je, heb je gezien wat er in de auto ligt.’

‘Jeetje, heeft hij er in gewoond? Gek eigenlijk, hij rook niet raar!’

Marcel loopt naar de kofferbak en tilt de klep op. Annemiek ziet het bloed uit zijn gezicht trekken.

‘Marcel, Marcel, wat is er?’

‘Blijf staan Annemiek!’ Hij zegt het op een toon dat ze direct luistert. ‘Ga terug naar binnen en bel de politie.’

‘De politie?’

‘Ik weet nu waarom het zo stinkt.’

‘O nee.’

Ze snelt naar binnen en grijpt de telefoon van de balie.

‘Met rechercheur Coenen.’

‘Nicole, ik ben het Annemiek.’

‘Hai Annemiek, hoe is het met jouw moeder en wanneer kom je weer langs?’

‘Nicole ik ...’

‘Je belt niet zomaar? Wat is er aan de hand?’

‘Om het kort te houden, hoe snel kun je naar mijn werk komen, we hebben een lijk.’

Nicole staat zo snel op waardoor de stoel omvalt.

Rick is meteen bij haar. ‘Nicole, doe rustig aan lieverd,

ons wonder heeft rust nodig.' Hij wrijft over de bollende buik van Nicole.

'Vooruit, ik ben niet ziek, we moeten gaan.'

'Waarheen?' Hij pakt de autosleutel.

'Je weet toch waar Annemiek werkt?'

'Natuurlijk, bij gerechtsdeurwaarderskantoor Jongen in de binnenstad.' Hij opent de bijrijdersdeur voor haar. 'Is er iets met Annemiek?' Hij kijkt haar verschrikt aan.

'Nee, die gekke Annemiek heeft een lijk.'

'Wat!'

'Je hoort het goed. Vooruit zet de sirenes aan. Ik waar- schuw onze collega's.'

'Het was zo vreselijk, Annemiek. Zo'n jong meisje. Ik, ik ...'
Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht. Zijn schouders schokken, ze pakt hem vast en wiegt hem als een klein kind. Marcel, de krachtige man op wie ze heimelijk verliefd is, is nu een kleine jongen. Waar blijft Nicole?